

РЕШЕНИЕ

№ 994

гр. Бургас, 27.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **МАРТИН Р. БАЕВ**

при участието на секретаря **К* АЛЪ. ВЛАДИМИРОВА**
като разгледа докладваното от **МАРТИН Р. БАЕВ** Административно
наказателно дело № 20222120203334 по описа за 2022 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) и е образувано по жалба на **Й. С. С.** с ЕГН: *****, чрез пълномощник – адв. **С. М. - САК**, с посочен съдебен адрес: гр. София, *, против Заповед за задържане на лице № УРИ 34633-119/04.09.2022 г., издадена от * – мл. инспектор към РУ-Созопол.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваната заповед за задържане поради незаконосъобразност. Посочва се, че с протокол за личен обиск, приложен към процесната заповед, самоличността на жалбоподателя е била установена с три имена, ЕГН и данни за лична карта, поради което и задържането е било незаконосъобразно.

В откритото съдебно заседание жалбоподателят се представлява от пълномощници – адв. **М. – САК** и адв. *** – САК**. И двамата заявяват, че поддържат жалбата по изложените в нея доводи. Адв. **М. – САК** добавя, че цитираната в заповедта разпоредба дава право на полицейските служители да задържат лице, само когато самоличността му не може да се установи по друг начин. Застъпва, че жалбоподателят е имал лична карта в себе си, поради което и самоличността му е можело да се установи и без задържането му. Счита, че евентуалното непредставяне на лична карта може да се квалифицира като административно нарушение, но не и като основание за задържане. Допълва, че спрямо **С.** е било упражнено полицейско насилие, в която връзка вече са сезирани компетентните органи. Моли за отмяна на заповедта. Адв. *** – САК** допълва, че в заповедта не е описано ясно деянието, във връзка,

с което се издава. Цитира съдебна практика, като достига до извод, че административният акт е незаконосъобразен, поради което и pledира за неговата отмяна. Моли за присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата – * – мл. инспектор към РУ-Созопол, редовно призован по телефона, не се явява и не изпраща представител.

Съдът след като се запозна с материалите по делото и становищата на страните, приема, че жалбата е процесуално **ДОПУСТИМА**, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Същата е изготвена в предвидената форма и е придружена от необходимите приложения. Разгледана по същество е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Видно от приложените материали - оспореният акт е издаден от полицейски орган по смисъла на чл. 53 от ЗМВР в границите на предоставената му съгласно чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР компетентност.

Спазена е предвидената от закона форма, така както предвижда нормата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР - издадена е писмена заповед за задържане, връчена на адресата ѝ. Заповедта съдържа задължителните реквизити, посочени в специалната норма на чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, а именно: вписани са името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните индивидуализиращи задържаното лице – трите имена, ЕГН и адресна регистрация, датата и часът на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице по чл. 63, ал. 3 и 4 и чл. 64 от ЗМВР и му е предоставено копие от заповедта срещу подпис.

Заповедта е издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР, като е посочено, че лицето се задържа защото на 04.09.2022 г. около 05.20 часа в гр. Созопол на площад „Черно море“, след извършена проверка отказва да представи документ за самоличност.

От представената по преписката докладна записка (л. 19) пък допълнително се установява, че на 04.09.2022 г. около 05.20 часа патрул на РУ-Созопол в състав – мл. автоконтрольор Д. * и мл. инспектор Г. * извършвал обход в гр. Созопол. Полицейските служители забелязали лице в нетрезво състояние и решили да му извършат проверка. За целта поискали документ за самоличност на лицето, но то отказало да предостави такъв. Разпоредили му няколко пъти да си каже трите имена и ЕГН, за да може по този начин да установят самоличността му, но лицето не изпълнило и тези разпореждания, което наложило то да бъде задържано в РУ-Созопол, до установяване на самоличността му. В сградата на РУ самоличността била установена като Й. С. С. с ЕГН: *****. Били изготвени необходимите документи по задържането, както и АУАН срещу С., след което той бил освободен.

Нормата на чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР, овластява полицейските органи да задържат лица в случаи, определени от закон, а именно при невъзможност да се установи

самоличността им в случаите и по начините, посочени в чл. 70 ЗМВР. От своя страна нормата на чл. 70, ал. 2 ЗМВР предписва, че установяването на самоличността се извършва чрез представяне на документ за самоличност на лицето, сведения на граждани с установена самоличност, които познават лицето, или по друг начин, годен за събиране на достоверни данни. По правна си същност задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 вр. с чл. 73 ЗМВР представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН – административно разпореждане на орган на власт, непосредствено засягащо правната сфера на адресата, която има за цел чрез задържането да се даде възможност на държавните органи да установят самоличността на лицето. Предпоставка за прилагането е невъзможността на полицейските органи да установят самоличността на лицето по друг достоверен начин, разписан в чл. 70, ал. 2 ЗМВР.

По мнение на съда законоизискуемите обстоятелства в случая са налице.

Съгласно чл. 142, ал.1 от АПК - съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Това съответствие е неразривно свързано с установяването на фактическите основания за издаване на акта. Следва да се има предвид, че е допустимо мотивите, т.е. фактическите основания, да се съдържат и в друг документ, неразделна част от административната преписка **/Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК/**. По делото категорично е установено, че полицейският орган, издал оспорената заповед, е изложил подробно, убедително и последователно фактическите основания в съпътстващ издаването на заповедта документ - докладна записка от 04.09.2022 г., поради което същата съдържа мотивите на акта от фактическа страна. Изискването за излагане на фактическите основания на заповедта в случая е изпълнено, като е посочено по какъв начин полицейските служители са се опитали да установят самоличността на лицето и защо не са успели (отказало е да представи документ за самоличност и не е изпълнило разпорежданията да си каже трите имена и ЕГН). По мнение на съда тези факти сочат, че преди да пристъпят към задържане полицейските служители са направили всичко възможно, за да установят самоличността на лицето по някой от разписаните в чл. 70, ал. 2 ЗМВР способи – изискали са документ за самоличност и са опитали да разберат имената и ЕГН от самия проверяван. Едва когато лицето категорично е отказало да представи документ и да каже имената си и при липса на граждани с установена самоличност, които познават лицето и които могат да удостоверят самоличността му, се е пристъпило към задържане на С..

Съдът не споделя възраженията, че понеже лицето е имало в себе си лична карта, която е описана в протокола за обиск, то и задържането е незаконосъобразно. Полицейските служители не разполагат с възможност на мястото на проверката против волята на лицето да му бръкнат в джобовете и да извадят личната му карта. Тъкмо напротив - с нормата на чл. 6 от Закона за българските лични документи законодателят е задължил гражданите да удостоверят своята самоличност при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон – т.е. жалбоподателят е този, който е следвало да представи личната си карта на полицейските служители, но не го е направил. Това, че едва след задържането на

лицето и при извършения обиск по чл. 80, ал. 1, т. 1 ЗМВР в сградата на РУ-Созопол в него е намерена лична карта не води до извод, че задържането е било незаконосъобразно, щом тази лична карта не е била представена доброволно от лицето при проверката и полицаите са разбрали за наличието на такава, едва при обиска, последващ задържането. Непредставянето на личната карта е административно нарушение, за което е съставен АУАН, но то се явява и предпоставка за налагане на ПАМ – задържане за срок до 24 часа, когато наред с непредставянето на документа, самоличността на лицето не може да бъде установена и по друг достоверен начин, сред разписаните в чл. 70, ал. 2 ЗМВР.

По отношение на целесъобразността на задържането съдът следва да маркира следното. Като всяка ПАМ - задържането за срок от 24 часа по чл. 72 от ЗМВР налага неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правноцелен резултат. Прилагането на принудителната административна мярка в случая е съобразено с целта на закона - да се даде възможност на органите на МВР да установят самоличността на лицето, след като не е съществувал друг начин да сторят това. Налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" в случая е оправдано, с оглед наличните данни. Правилен е бил изводът на полицейските служители, че лицето следва да се задържи, за да може да се установи самоличността му. Осъществяването на административна принуда в настоящия случай е била необходима, тъй като по мнение на съда, не е съществувал друг начин за установяване на самоличността на проверявания, освен задържането му и отвеждането му в сградата на РУ-Созопол.

Настоящият състав намира, че в случая не е налице и нарушаване на принципа за съразмерност при упражняването на правомощията на администрацията. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. В случая и този принцип е спазен. Видно от материалите по преписката – лицето е било задържано в 05.20 часа, като след намиране на личната му карта при проведения обиск, то е било освободено в 07.50 часа – т.е. задържането е било за 2 часа и 30 минути, далеч по-малко от максималния от 24 часа. В рамките на този срок са изготвени всички документи по задържането, а на лицето е бил извършен и медицински преглед. По мнение на съда срокът от два часа и половина съответства на извършените действия и не налага извод за прекомерност на упражнената принуда.

В заключение и с оглед наведените възражения за упражнено полицейско насилие след задържането, съдът следва да посочи, че това са факти, които следва да се установят в друго производство и по принцип не са свързани със законосъобразността на заповедта за задържане, а могат да доведат (ако се докажат) до съответната отговорност за виновните лица (дисциплинарна; наказателна или гражданска). Не може обаче да се подмине обстоятелството, че в представеното медицинско удостоверение е записано, че задържаният

сочи да е получил нараняванията си около 05.20 часа на 04.09.2022 г. Същевременно по делото е наличен фиш за преглед (л. 33), извършен от медицинско лице на 04.09.2022 г. за времето от 06.02 часа до 06.18 часа, в който документ такива наранявания не са описани, което поставя под сериозно съмнение достоверността на изложените твърдения.

С оглед горното настоящият състав намира, че в конкретния случай издадената заповед за задържане е законосъобразна, поради което и подадената срещу нея жалба следва да се остави без уважение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Й. С. С. с ЕГН: *****, чрез пълномощник – адв. С. М. - САК, против Заповед за задържане на лице № УРИ 34633-119/04.09.2022 г., издадена от * – мл. инспектор към РУ-Созопол

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр. Бургас в 14 - дневен срок от връчването му.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните на посочените адреси (по отношение на ответника * – това да стане, чрез началник на РУ-Созопол).

Съдия при Районен съд – Бургас: _____